

Militant

PERIÒDIC D'ESQUERRA REVOLUCIONÀRIA

Dóna'ns suport econòmicament • Número 56 • FEBRER-MARÇ 2025

Davant del genocidi, la barbàrie imperialista i l'extrema dreta

LLUITAR PEL SOCIALISME!

La caiguda d'Al-Assad a Síria

Una nova fase en la lluita per l'hegemonia mundial

Víctor Taibo
Esquerra Revolucionària
Internacional

El règim de Bashar Al-Assad s'ha ensorrat com un castell de naips. El rapidísim avanç del grup integrista Organització per a l'Alliberament del Llevant (HTS) i l'Exèrcit Nacional Siríà (ENS) ha evidenciat la descomposició del Govern i la seva falta de suport social, però sobretot la determinació de l'imperialisme estatunidenc, de l'ens sionista israelià i del seu aliat el president turc Erdogan, de respondre amb la màxima contundència a Rússia, l'Iran i, en conseqüència, a la Xina.

La podridura del règim de Damasc i que els seus patrocinadors l'hagin deixat caure aclareix moltes coses.

Primer, que Putin, com Xi Jinping, té la seva pròpia agenda política i econòmica, que per damunt de tot protegeix els interessos de la burgesia i els monopolis imperialistes dels seus respectius països. Que Putin sigui un reaccionari anti-comunista gran rus s'ha emmascarat per l'agressivitat imperial de Washington. Però és obvi que l'oligarquia russa no lluita pel socialisme, ans al contrari. De la mateixa manera, els qui han idealitzat

el règim dels mul·làs, que recorre a la demagògia antimperialista però reprimeix els treballadors iranians, han de reconèixer l'evidència.

Segon, que l'imperialisme estatunidenc no estalviarà

esforços a lliurar una batalla aferrissada per mantenir-se com a primera potència. El seu ordre mundial, nascut de la descomposició de l'URSS, ha patit duríssims revessos. Tant l'auge de la Xina, que ha modificat la correlació de forces mundial nuant la decadència econòmica i social dels EUA i la UE, com les derrotes militars nord-americanes a l'Iraq, l'Afganistan i, especialment, Ucraïna, han empès la seva classe dominant a una nova estratègia: escampar el caos i la inestabilitat per reafirmar la seva posició i advertir els seus adversaris que no cediran.

No és casualitat que la presa de Síria per les milícies salafistes s'hagi produït just després que Israel arribés a una treva amb el Govern libanès. En aquell moment, tot es va activar per a una operació llampec, que comptava al seu favor amb el debilitament de les milícies de Hesbol·là, durament colpejades pels sionistes, i amb l'oportunitat per al Govern turc, otanista i fidel aliat en els assumptes essencials de Washington, d'assestar un cop decisiu contra l'Iran i aconseguir una posició d'avantatge a Síria, zona prioritària per a les seves aspiracions imperialistes regionals i on s'agrupa una part significativa de la resistència kurda.

El gran joc a Síria

Els mitjans de comunicació occidentals qualifiquen els combatents d'HTS —que han desfermat el terror contra els xiïtes, atacat comunitats cristianes i imposat la seva moral de capellans rabiosos a les dones— com a “rebels”. En realitat, són forces gihadistes

provinents de l'ISIS i Al-Nusra (Al-Qaeda a Síria), feixistes integristes que han pretès durant anys establir una dictadura fonamentalista. Aquest ramat de depredadors era qualificat fa poc pels seus mentors occidentals com a organitzacions terroristes. Així són els imperialistes: si serveixen als seus interessos, es transformen de barbuts terroristes en amants de la democràcia liberal!

El que està succeint a Síria no té res a veure amb la Primavera Àrab, aquesta formidable crisi revolucionària que el 2011 va posar contra les cordes les dictadures del món àrab, amb aixecaments populars en què la classe obrera i el jove van ocupar un paper d'avantguarda.

Aquella onada revolucionària va col·locar l'imperialisme occidental i les burgesies àrabs en una situació crítica. Malauradament, va mancar d'una direcció comunista i internacionalista a l'altura i va poder ser aixafada a sang i foc per l'imperialisme nord-americà i les oligarquies locals que, recolzant-se en forces integristes i en les d'Israel, van provocar el caos i la fragmentació a Lfbia, una guerra reaccionària brutalment destructiva a Síria o juntes militars i dictadures com en els casos d'Egipte i Tunísia.

El règim d'Al-Assad tampoc té res a veure amb el socialisme. Rússia va sostenir la seva camarilla perquè Síria ha sigut una base tradicional, i fonamental, per als seus interessos a Orient Mitjà, però l'han deixat caure quan han sigut conscients de la impossibilitat de sostenir l'envestida militar dels agents de Washington i Israel en el moment que els seus esforços estan centrats a consolidar els seus guanys territorials a Ucraïna.

L'anomenat “eix de la resistència”, que alguns a l'esquerra van glorificar com una alternativa revolucionària a l'imperialisme occidental, ha demostrat la seva impotència per frenar el genoci-

di sionista a Gaza, per impedir la intervenció israeliana al Líban i el debilitament militar d'Hesbol·là, o per sostenir un Govern clau per a ells com el siríà.

Que la Xina i Rússia continuïn mantenint relacions diplomàtiques i comercials amb Israel i no li hagin imposat embargaments econòmics o de subministrament de petroli, ni feta una crida als pobles àrabs per aixecar-se contra els seus Governos i oligarquies, és un senyal que els seus interessos no són els de l'emancipació i l'alliberament nacional i social, sinó els que marca la seva agenda econòmica i geoestratègica. Els seus objectius com a potències imperialistes no passen per estimular la lluita de classes ni atiar la revolució.

La penetració de la Xina en el que anys enrere era un espai ple d'aliats segurs per a Washington està darrere d'aquests moviments. La “reconciliació” patrocinada per Beijing entre Aràbia Saudita i l'Iran va suposar un duríssim cop. Riad va ser durant el segle XX l'aliat decisiu d'EUA al món àrab i una peça fonamental del seu ordre econòmic amb la instauració del “petrodòlar”.

Que la monarquia es rebel·li contra Washington a l'OPEP i segueixi l'estela de Rússia o que es transformi en un soci estratègic de la Xina, signant acords històrics per subministrar petroli a Beijing i que aquest intercanvi sigui en iuans, és massa. Tot això, en un context de derrotes militars d'EUA a l'Iraq, que va reforçar el règim dels aiato·làs generant serioses complicacions a les monarquies del Golf, i especialment la fugida de les tropes nord-americanes de Kabul,

van mostrar la debilitat de l'imperialisme nord-americà i la seva falta de fiabilitat com a potència.

De fet, el 2023 l'Aràbia Saudita va fomentar el retorn de Síria a la Lliga Àrab i cinc anys abans Emirats Àrabs Units restablí les seves relacions amb el règim d'Al-Assad. L'enemic acèrrim de les monarquies del Golf, que van intervenir en la guerra civil siriana armant les faccions integristes en contra seu, tornava a ser acollit davant la perspectiva dels negocis que s'estaven ordint amb la Xina.

La millor defensa és un bon atac

La pèrdua accelerada d'influència d'EUA a Orient Mitjà, agreujada pel desastre a Ucraïna, va motivar que l'imperialisme nord-americà permetés l'operació de Hamàs del 7 d'octubre. Una incursió que coneixien els serveis secrets sionistes i la CIA, però que va facilitar a Netanyahu llançar el seu atroç genocidi a Gaza i justificar-ho amb aquesta falòrnia del "dret a l'autodefensa" d'una potència colonial que porta ocupant els territoris palestins i cometent crims des de fa dècades.

El que fan Netanyahu i els seus aliats supremacistes en el Govern seria impossible sense el vistiplau de l'Administració nord-americana, i res del que passa a Síria es pot explicar sense el seu concurs. L'oportunitat presentada per a l'imperialisme estatunidenc l'ha aprofitat a fons. I en aquesta dinàmica, les forces sionistes que atien la neteja ètnica i el "Gran Israel" se senten confiades i decidides.

Tot i que estan evitant de provocar una guerra oberta amb l'Iran, que suposaria un desastre per a l'economia mundial, sí que han dissenyat una estratègia per colpejar els seus punts de suport. I, fins al moment, han tingut èxit: Hamàs, Hesbol·là i ara el règim siria.

Tant EUA com Israel es van implicar en la guerra civil siriana donant suport a diverses faccions, inclosos els integristes de l'ISIS. L'altre puntal d'aquesta intervenció va ser Turquia, que ha finançat i armat l'HTS i altres faccions durant anys, administrant a la pràctica les regions del nord de Síria on aquests grups mantenien el control. Turquia no s'ha embarcat en una operació d'aquesta envergadura sense dissenyar-la al detall amb els EUA. Per no esmentar que les relacions comercials d'Ankara amb Tel Aviv s'han reforçat malgrat el genocidi a Gaza i la demagògia desplegada per Erdoğan.

Turquia ha refermat el seu protagonisme com a potència regional en ascens. Al mateix temps que maniobra internacionalment en funció dels seus interessos immediats, per exemple facilitant a Putin canals per evadir les sancions occidentals (permetent a Ankara dinamitzar la seva economia en un moment de dificultats), s'ha mantingut a l'OTAN i no ha trencat els seus vincles històrics amb l'imperialisme estatunidenc.

Erdogan, que enfronta un descontentament creixent i va recollir molt mals resultats en les últimes eleccions municipals, ha vist l'ocasió de desviar l'atenció dels seus problemes domèstics i aconseguir dos objectius: expulsar els quatre milions de refugiats sirians del seu territori i colpejar militarment les comunitats kurdes a Síria i, per tant, al PKK a Turquia. Tot això embolicat del nacionalisme turc més menyspreable.

Tot i que Trump proclamí demagògicament que aquesta "no és la lluita dels EUA", Síria és una peça clau no només pels seus recursos naturals o la seva posició estratègica, sinó perquè era un aliat de primera per a Rússia i proporcionava infraestructures militars per a les seves intervencions a l'Àfrica.

No és casualitat que, després d'aquest cop, Trump hagi demanat a Moscou i Beijing un alto el foc a Ucraïna. Les condicions de l'imperialisme nord-americà per a aquesta negociació, tot i que continuen sent molt difícils, han millorat una mica després d'aquests esdeveniments.

De moment els integristes sirians estan patint una transformació d'imatge per fer-los passar davant l'opinió pública mundial com a "gent moderada" i capaç de guiar el país cap a una nova etapa de pau. En realitat el que s'està ordint és el repartiment territorial de Síria i el seu despulament per part de les potències que han propiciat aquest canvi.

Davant la guerra i el caos, lluitar per la Federació Socialista d'Orient Mitjà!

EUA ha aconseguit donar un cop significatiu i mostra que el camí de Beijing fins al cim no serà de roses. La Xina ha pretès basar-se en el seu poder econòmic per establir una nova correlació de forces a l'Orient Mitjà, però EUA no permetrà que aquesta penetració sigui "tranquil·la". No dubtarà a sembrar la destrucció a la regió.

En aquesta estratègia del caos, el paper d'Israel és crucial. Bloomberg publicava un balanç dels esdeveniments a Síria: "Israel és un aliat vital per als EUA: les seves victòries són derrotes crítiques per als enemics dels EUA".

El Govern de Netanyahu surt reforçat de la caiguda d'Al-Assad, cosa que és una terrible notícia per als pobles palestí i libanès. I no s'aturarà aquí. El somni supremacista dels fanàtics sionistes del "Gran Israel" està en sintonia amb els interessos estratègics nord-americans a l'Orient Mitjà.

Al-Assad ha caigut, però per a Israel mantenir la iniciativa és la millor garantia de lidiar amb la inevitable incertesa en el curt termini i aprofitar la debilitat dels seus enemics per avançar en els seus objectius i consolidar la seva ocupació il·legal dels estratègics Alts del Golan.

Des de l'inici del genocidi a Gaza, Israel ha donat cops molt seriosos que han debilitat les capacitats militars de Hamàs i Hesbol·là. Tot i que és cert que Israel va trobar dificultats per avançar al Líban i va patir moltes més baixes que a Gaza, el que ha succeït a Síria debilita més Hesbol·là. La treva assolida és precària i podria trencar-se en qualsevol moment.

Dit tot això, el panorama a l'Orient Mitjà continua sent molt complicat per a Washington. Abans tenien sòlids aliats i posava o treia els seus titelles. Però això, en l'actual conjuntura mundial, amb una correlació de forces entre les potències que ha patit profunds canvis, és molt més difícil.

Les diferents faccions sirianes responen a interessos diversos i contradictoris, i l'imperialisme estatunidenc no té aliats tan lleials i forts entre elles per assegurar els seus interessos a llarg termini. Síria podria veure's sacsejada en una

nova espiral de violència sectària i lluita pel poder entre les diferents milícies, en què Erdoğan farà el possible per influir. Es tracta d'un país devastat per la guerra, amb milions de refugiats, una crisi humanitària lacerant i l'economia i importants infraestructures destruïdes.

L'Orient Mitjà és un banc de proves que concentra l'agressivitat de l'enfrontament entre les grans potències mundials i regionals, amb aliances canviant i un fràgil equilibri.

No hi ha sortida sota l'ordre capitalista i imperialista. L'emancipació dels pobles oprimits per la bota militarista d'Occident, i per les burgesies àrabs corruptes i servils, no vindrà d'altres potències que, tot i que sense un llegat de matances terribles, només serveixen als interessos econòmics i polítics dels seus monopolis i oligarquies capitalistes.

La protecció del règim reaccionari dels mul·làs, dels capitalistes de Moscou o Beijing, no és la solució, sinó part del problema. Cal aixecar el programa del socialisme internacionalista, netejant-lo de les deformacions patides, trencant amb la col·laboració de classes practicada per l'esquerra àrab, reconeixent el fracàs de subordinar-se a les fraccions integristes amb l'argument que elles tenen les armes.

Les masses de l'Orient Mitjà han demostrat el seu enorme compromís amb la causa palestina, la seva valentia i heroïcitat en la lluita contra el sionisme, empuyant les armes i fent els sacrificis necessaris. Però cal una política correcta per vèncer: la revolució socialista, la lluita de masses, el derrocament de l'ens sionista i dels Governos àrabs còmplices de l'imperialisme. La Federació Socialista d'Orient Mitjà ha de ser l'objectiu d'aquesta lluita titànica, és l'única sortida per acabar amb aquesta orgia de destrucció i patiment.

► esquerrarevolucionaria.net

Rojava i la trampa enverinada dels pactes amb Washington

La lluita del poble kurd en un moment decisiu

TRUMP TORNA A LA CASA BLANCA

Un president d'extrema dreta al servei de la plutocràcia capitalista

Coral Latorre
Esquerra Revolucionària
Internacional

El 20 de gener Donald Trump va prendre possessió com a president dels EUA. Una cerimònia en la qual aquest reaccionari d'extrema dreta es va envoltar dels plutòcrates més poderosos del país, confirmant que lluny de ser un portaveu de l'antiestablishment és el representant més genuí d'un capitalisme imperialista agressiu, dispost a posar en pràctica una agenda d'atacs brutals contra la classe obrera dins i fora de les seves fronteres, i laminar tots els drets democràtics que pugui.

Trump va arrencar el seu discurs abrigat per les tres persones més riques del món —Jeff Bezos, Mark Zuckerberg i Elon Musk—, dels grans CEO del país i dels majors banderers de la ultradreta a escala internacional. Tampoc no va faltar l'aplaudiment de dirigents del Partit Demòcrata com Barack Obama, Hillary Clinton o Kamala Harris. El magnat no-vaioquè va decretar una guerra oberta als treballadors i pobres, especialment contra la població immigrant, les dones i el col·lectiu LGTBI, es va embolicar en la bandera del bel·licisme més furibund i va prometre tots els recursos de l'Estat per als grans monopolis i perquè els multimilionaris continuïn augmentant les seves fortunes. Tot això acompanyat de l'escena més impactant de la nit: Musk fent la salutació nazi fins a tres ocasions.

El nou president va fer instal·lar un escriptori a l'escenari del Capital One Arena per a signar els seus primers decrets, en pro d'iniciar una "edat d'or". Va de-

rogar les 78 ordres executives de Joe Biden, va congelar l'emissió de normes per part de les agències federals i les contractacions de funcionaris, va retirar als EUA de l'Acord de París i va proclamar dos nous documents per a suposadament restaurar la llibertat d'expressió i acabar amb la persecució d'adversaris polítics.

No és cap broma. Sí, Trump té un comportament narcisista i a vegades delirant, quelcom que també va ser característic de les dictadures de Hitler o Mussolini. Però no és un boig, ni un *outsider* sense suports a la classe dominant nord-americana. Que hagi sortit impune dels càrrecs per la seva implicació en l'assalt al Capitoli prova els seus enormes vincles amb l'aparell de l'Estat i els cercles del poder polític.

Comprendre les profundes causes socials del trumpisme¹ és imprescindible per a treure les lliçons polítiques correctes i emprendre la lluita contra una amenaça que no té precedents en les últimes dècades: un govern d'extrema dreta, aferrissadament anticomunista, racista i imperialista, aliat de les forces feixistes a escala internacional, dirigirà el rumb de la primera potència mundial.

Un imperialista despietat disfressat de pacíficador

Trump ha promès a la seva base social —aquestes capes mitjanes irritades i fanatitzades amb el seu discurs nacionalista i racista, i amplis sectors d'una classe obrera empobrida i desmoralitzada que no veu futur— que farà *Amèrica* gran de nou. Recuperar l'aura imperial dels EUA amb el poder de la seva indústria militar cobrint-li les espatlles és el seu objectiu.

Hi ha una batalla en marxa per la supremacia mundial, i els Estats Units s'han vist desplaçats i sobrepassats en molts terrenys per una potència que ha acumulat un múscul tecnològic, industrial i comercial immens: la Xina. Encara que la recent intervenció a Síria i l'enfortiment del sionisme a l'Orient Mitjà després del salvatge genocidi a Gaza han permès donar un cop dur al bloc rus-xinès a la zona, és impossible ocultar que l'imperialisme nord-americà porta sofrint revessos molt seriosos en els últims anys.

La seva pèrdua notable d'influència en tots els continents i entre aliats històrics, les derrotes a l'Iraq, l'Afganistan i ara a Ucraïna ha col·locat Washington davant una disjuntiva existencial. Això és el que mou la classe dominant estatunidenca a presentar batalla amb tots els mitjans al seu abast, encara que suposi estendre el caos i acabar amb qualsevol vestigi d'equilibri per al capitalisme global.

Si Trump pot arribar tan lluny és perquè els Demòcrates han desfermat una escalada de militarisme imperialista salvatge, imposant la guerra a Europa en el front ucraïnès, agenollant Alemanya per a desconnectar-la de Rússia, llançant una guerra comercial contra els seus adversaris i donant suport amb les armes a l'holocaust palestí.

Biden no ha estat més que un trumpista maquillat governant per a la mateixa plutocràcia de la qual forma part Trump. Però no ha impedit l'avanç de la Xina, s'ha estavellat a Ucraïna i ha enfortit el règim de Putin, i el rastre de misèria que ha deixat en herència és terrible. Això és un bon recordatori dels obstacles que enfrontarà Trump.

Trump ha jurat que la seva prioritat és arribar a un acord amb Rússia per a posar fi a la guerra a Ucraïna, i es presenta com l'artífex de l'alto el foc a Gaza. Però tot això és propaganda per a generar un estat d'opinió que li agraeixi per fer de pacíficador. És el món al revés. Aquest reaccionari és la màxima expressió del bel·licisme més violent i farà el que sigui per a tractar de recompondre el poder d'una potència en decadència.

Ja ha llançat una incendiària agitació en política exterior. Ha proposat que el Canadà sigui annexat, vol intervenir a Mèxic sota l'excusa de la lluita contra la droga i "l'emergència de la crisi migratòria", pretén recuperar el canal de Panamà i fins i tot comprar Groenlàndia, controlant així àrees comercials i geoestratègiques claus.

Més guerra comercial, nacionalisme econòmic i especulació

El govern de Trump representa un canvi notable amb les formes habituals en què la burgesia exerceix el seu domini. Tenim un govern format directament per milionaris, membres destacats de la classe dominant i líders d'opinió d'extrema dreta. Ja no cedeixen la tasca a un grup de buròcrates al que manegen entre bastidors. Ara és el domini directe de plutòcrates amb l'objectiu de col·locar l'Estat com a serf per a la seva acumulació privada. Sense aquesta capa de polítics professionals educats en la farsa parlamentària, Trump queda cada dia més nu com l'agitador d'extrema dreta que és. I això tindrà serioses implicacions en la consciència de milions d'oprimits.

Trump utilitza molta demagògia i manobres de distracció per a intentar emboirar una de les seves principals metes: aixafar l'enemic interior, extreure el major percentatge de plusvàlua atacant durament les condicions laborals i salarials, desviant encara més les despeses socials per a enriquir els capitalistes mitjançant més privatitzacions i subvencions, posant en pràctica una legislació antisindical feroc, suprimint qualsevol restricció mediambiental que s'interposi a l'afany de lucre de les empreses petrolieres, mines i agroalimentàries i, per descomptat, col·locant una pistola al clatell de milions d'immigrants perquè acceptin condicions d'esclavitud. I tot això amb plans molt calculats per a atorgar més poder i impunitat a la maquinària policial, al mateix temps que les seves organitzacions d'esquadristes feixistes s'enforceixen.

I la continuïtat exterior d'aquesta agenda interior és preparar els EUA per a una guerra econòmica prolongada contra la Xina i els seus aliats. Però les possibilitats d'èxit d'aquesta estratègia són molt qüestionables.

La pugna entre l'imperialisme estatunidenc i el gegant asiàtic ha fet un salt transcendental. Beijing està guanyant posicions decisives. *The New York Times* ho assenyalava: "la Xina està utilitzant la seva economia d'aproximadament 18 bilions de dòlars com a arma. (...) ha aconseguit el lideratge mundial en equips de telecomunicacions, destruint la indústria d'Amèrica del Nord. Ha fet el mateix en panells solars i drons comercials, i està a prop d'aconseguir-ho en trens d'alta velocitat i bateries. (...) En deu indústries avançades (entre elles, semiconductors, robòtica, intel·ligència artificial, computació quàntica, espai i productes químics) (...) I en algunes indústries, com els vehicles elèctrics i l'energia nuclear comercial, les empreses xineses són ara capdavanteres".²

Això és el que hi ha darrere de les mesures econòmiques, proteccionistes i d'aranzels que proposa Trump. Però aquestes receptes ja les han intentat els EUA i no han donat el resultat esperat. És d'una gran ingenuïtat pensar que els aranzels del 60% contra els productes xinesos o contra les mercaderies d'altres països que

comerç amb la Xina aconseguiran frenar el desenvolupament econòmic i productiu de Beijing. Al contrari, com l'experiència ha demostrat, pot ser un bumerang que colpejarà el mercat nord-americà (i, per descomptat, la classe treballadora estatunidenca) en forma d'inflació. Per a derrotar la Xina, Trump hauria de declarar una guerra comercial a més de mig món.

A més, l'economia nord-americana sembla lluny de curar-se de la gangrena que pateix. De la nit al dia, Trump ha amassat una fortuna sobre el paper d'uns 8.000 milions de dòlars amb el llançament d'un memecoin: el \$TRUMP. I aquesta és precisament la gran esperança estatunidenca: impulsar encara més l'especulació financera mitjançant tota mena de productes, sigui el bitcoin o la recompra de paquets accionarials, al marge del desenvolupament de la producció industrial i les forces productives. Si a això li sumem un dèficit comercial que en l'últim any ha crescut un 12,8%, la perspectiva global per a l'imperi ianqui està complicada.

D'aquí tots els cops d'efecte de Trump i les seves amenaces imperialistes. D'aquí ve que "els intents de salvar l'economia inoculant-li el virus extret del cadàver del nacionalisme produeixen aquest verí sagnant que porta el nom de feixisme".³

Emergència nacional a la frontera, negacionisme climàtic i masclisme

"Declararé l'emergència nacional a la frontera sud"; així anuncià les seves polítiques xenòfobes i racistes. En aquell mateix instant, els immigrants que esperaven en els vuit punts fronterers descobrien que l'aplicació *CBP One* havia estat tancada pel govern. Aquest programa servia per a processar l'arribada de migrants i la tramitació de sol·licituds d'asil. Ara ja no existeix, i tampoc no es poden tramitar visats a la frontera mexicana, per la qual cosa milers de persones s'han quedat en uns llimbs legals.

Per a segellar la frontera, Trump té la intenció d'enviar l'exèrcit i a la Guàrdia Nacional per a "repel·lir la desastrosa invasió del nostre país". Aquest discurs racista és un triomf del sector més supremacista del moviment *Make Ameri-*

ca Great Again que promou la teoria del "gran reemplaçament". A més de les deportacions massives, que col·loquen una diana a més de 14 milions de persones, una altra de les ordres executives signades contempla la suspensió de reassentament de refugiats i la pena de mort per a "immigrants il·legals que mutilen i assassinen estatunidencs".

Parlar que els immigrants exhaureixen els escassos recursos o que dissol·len la identitat nacional no és nou. Però ara hi ha un interès major en utilitzar el racisme per a buscar un boc expiatori i desviar l'atenció de la responsabilitat dels capitalistes en la crisi social que colpeja el país.

En matèria energètica, l'objectiu és "perforar, perforar i perforar", o sigui, l'extracció massiva de combustibles fòssils. Quan la crisi climàtica amenaça la supervivència de la humanitat i incendis imparables consumeixen Califòrnia, Trump i els seus tecnofeixistes de confiança prometen anul·lar totes les regulacions "indegudes" en la producció i ús d'energia, eliminar límits d'emissions i flexibilitzar els límits de contaminació. *Bye bye* a l'Acord de París. Sabem que aquest pacte és lletra morta en la lluita contra la destrucció mediambiental, però el gest de Trump permetrà més inversions multimilionàries de bancs i multinacionals en les indústries que contaminen i destrueixen el planeta.

La guerra cultural passa pel masclisme més repugnant i l'atac a la diversitat sexual. Ha estat molt clar: només hi ha dos gèneres, la qual cosa augura una guerra oberta contra la comunitat trans, i cal protegir les dones i la infància de la ideologia radical de gènere. Un programa ja aplicat en molts estats republicans amb la prohibició del dret a l'avortament.

La lluita de classes als EUA entra en una nova fase

La lluita de classes entra en una etapa molt més dura, marcada per l'agenda ultradretana de la Casa Blanca i la recrudescència de les tendències autoritàries i bonapartistes de l'Estat.

Però la classe obrera té una llarga experiència. El primer mandat de Trump va estar marcat per una forta mobilització social, començant per les *Women's March* i culminant en l'aixecament social contra la violència policial racista després de l'assassinat de George Floyd.

El fracàs de totes les promeses de Biden i la política capitalista salvatge que ha imposat són la millor demostració de què serveix i què no per a lluitar contra l'extrema dreta. Tota l'esquerra que apel·lava a l'Estat capitalista i a la democràcia burgesa ha fracassat.

La radicalització i polarització cap a l'extrema dreta ha estat paral·lela a una polarització cap a l'extrema esquerra, la formació de noves estructures, organitzacions i moviments nascuts des de baix i que han adquirit una potència de foc tremenda.

Sota la consigna *We Fight Back 2025*, més de 700 protestes, manifestacions i mítings van mobilitzar centenars de milers a les principals ciutats nord-americanes per a rebre Trump com es mereix. La voluntat de lluita és molta.

El retorn de Trump mostra la urgència de construir una organització de masses amb un programa revolucionari. Cal una alternativa socialista perquè la classe obrera, numèricament molt més potent que en el passat, pugui desplegar tota la seva força, situar-se en el centre de l'acció política, convertir-se en el focus de referència de tots els sectors que estan sofrint la crisi capitalista, aïllar políticament i aixafar físicament al feixisme. Una organització dels treballadors i per als treballadors que davant del racisme i els atacs a la immigració aixequi la unitat i l'internacionalisme contra els nostres veritables enemics.

1. Donald Trump torna a la Casa Blanca després d'una victòria rotunda (esquerrarevolucionaria.net, qrcd.org/7ylc).

2. *We Are in an Industrial War. China Is Starting to Win* (nytimes.com, qrcd.org/7ylg).

3. Lev Trotski, *El nacionalisme y la economía* (fundacionfedericoengels.net, qrcd.org/7ylm).

L'antifeixisme de postureig no frena l'extrema dreta

Juan Ignacio Ramos
Secretari General Estatal
d'Esquerra Revolucionària

El 2025 ha començat amb perspectives incertes per a Pedro Sánchez i el seu govern. La campanya d'assetjament desencadenada pel PP i la seva legió de jutges ultradretans agita incansablement la política institucional i mediàtica.

Per a evitar el desgast electoral, el govern central respon que els promotors d'aquesta ofensiva són els campions de la corrupció: el PP de la Gürtel, Bárcenas i els pagaments en B. El partit que va construir la seva seu amb diners de 'mossegades' empresarials i té més imputats per corrupció.

Creure que Feijóo, Mazón —que acaba de mostrar la seva desídia criminal amb la Dana—, Ayuso —una trumpista arrogant responsable de la mort de més de 7.000 persones grans durant la Covid i d'implementar tripijocs i negociets per a la seva família— o els seus amics de Vox poden "netejar la democràcia" resulta delirant.

Dit això, la maquinària política de la socialdemocràcia també està enfangada fins al coll. La trama de corrupció implicat l'exministre i exnúmero dos del PSOE José Luis Ábalos, amb Aldama —empresari amic del partit estretament vinculat a la Guàrdia Civil i els serveis d'intel·ligència— i un personatge sinistre com Koldo García —col·laborador del general Galindo en la guerra bruta contra ETA— no és cap anècdota.

Antifeixisme de postureig

Encara que Pedro Sánchez sàpiga donar-se un vernís d'esquerres quan és necessari, el PSOE és un partit d'Estat, defensor de la monarquia, fiable per al règim del 78 i la classe dominant i dirigit per una casta política vinculada a aquesta. Els seus dirigents, experimentats a lidiar amb assumptes de corrupció, omplen les butxaques de l'Ibex-35 o dels rendistes que es fan d'or amb els lloguers, mentre asseguren la pau social, augmenten l'escala repressiva contra els activistes sin-

dicals i de l'esquerra i permeten que segueixin els desnonaments i la ultradreta camp impune i embravida.

Amb motiu dels cinquanta anys de la mort del dictador, han convocat una cascada d'actes institucionals per a continuar venent la imatge que són un mur de contenció contra el PP i Vox. Però aquest mur està ple de forats.

Recordar els brutals crims de la dictadura, la lluita heroica de milions de treballadors i joves per les llibertats democràtiques i el socialisme és una obligació de l'esquerra combativa i així ho farem tot aquest any per a treure lliçons i armar-nos seriosament per als combats presents.

Però Sánchez, Bolaños i companyia pretenen fer-ho de la mà de Felip VI i glorificant el règim del 78, que mai no va depurar el franquisme, mai no va jutjar els assassins i torturadors, va deixar impunes les seves atrocitats i va mantenir una judicatura, policia, exèrcit i classe empresarial plagada de franquistes, impedit la justícia, veritat i reparació per a centenars de milers de víctimes i les seves famílies.

Això és una burla, antifeixisme de postureig. El govern central ha votat la legislació racista i xenòfoba de la UE, inspirada per la ultradreta; integra comissions amb imperialistes reaccionàries com Von der Leyen i la ultradreta italiana de Meloni; sosté acords comercials, diplomàtics i militars amb el règim genocida de Netanyahu i el govern de neonazis de Zelenski i permet als feixistes de Desokupa donar cursos formatius a milers de policies pactats amb uns sindicats policials cada vegada més feixistitzats.

Curiosa manera de combatre el feixisme! Ja ni tan sols apel·len al "cordó sanitari" contra la ultradreta, que fa aigües a tota Europa. No, així no es combat al feixisme.

La classe dominant europea no aposta encara per una dictadura feixista, però això no vol dir que no legítimi i necessiti el discurs ultradretà per a imposar la se-

va agenda, utilitzant la demagògia contra la "invasió migratòria" per a dividir la classe obrera.

La burgesia occidental, amb suport actiu de la socialdemocràcia, aprofundeix la legislació autoritària, atacant els drets democràtics, facilitant l'enfortiment del feixisme i les seves organitzacions dins de l'aparell judicial, militar i policial, preparant-se per a pròximes crisis socials.

La ultradreta ha fet passos endavant molt seriosos: a l'Argentina amb Milei, a les eleccions europees, austríaques i regionals de Turíngia i Saxònia a Alemanya, o la victòria de Trump. Aquest avanç s'alimenta de profundes arrels socials.

Primerament, el retrocés de l'imperialisme estatunidenc i europeu i l'emergència de noves potències que disputen la supremacia mundial.

En segon lloc, l'extrema polarització social i política que comporta aquest fenomen a Occident, amb àmplies capes de la petita burgesia qüestionant les velles certes i allunyant-se de les formacions conservadores tradicionals. La demagògia anticomunista, nacionalista, masclista i racista de la ultradreta els proporciona una bandera per a lluitar i justificar l'exploació brutal d'una força laboral immigrant mancada de drets, acumulant més riquesa i sostenint el seu nivell de vida a tota costa, ressuscitant els prejudicis més mesquins i reaccionaris.

Un altre element és la desesperació de sectors de treballadors empobrits i completament desemparats per les estructures socials de l'Estat, i abandonats per uns sindicats les cúpules burocràtiques dels quals s'han convertit en pilar de la governabilitat capitalista, amb la seva permanent renúncia a la mobilització i la lluita col·lectiva, afavorint les sortides individuals i del "campi qui pugui".

Com a factor polític rellevant, l'ascens de la ultradreta es beneficia de l'estratègia d'una esquerra reformista impotent, que defensa una democràcia capitalista en descomposició i governa per a les elits de sempre.

La classe obrera i la joventut són poderoses

La força de milions de treballadors i treballadores per a escombrar l'extrema dreta existeix, però cal mobilitzar-la i organitzar-la.

És una tasca de vida o mort per a l'esquerra conseqüent. No es pot vèncer el feixisme si al mateix temps es defensa l'ordre social capitalista, la seva institucionalitat i el règim econòmic d'exploació, les bases imperialistes del seu domini, el seu verí racista i masclista. És impossible democratitzar ni donar-li "rosstre humà" al capitalisme.

L'antifeixisme que necessitem ha de plantejar sense complexos la lluita per la revolució socialista, encarant tots els combats quotidians amb l'objectiu d'enfortir l'organització i la consciència revolucionària de classe. Com va assenyalar Lev Trotski davant l'ascens feixista als anys 30 a Alemanya: "El que separa als comunistes de la socialdemocràcia són diferències sobre qüestions fonamentals. La forma més simple de traduir l'essència d'aquests desacords és aquesta: la socialdemocràcia es considera el doctor democràtic del capitalisme, nosaltres som els seus enterradors revolucionaris".*

* Lev Trotski, *El front únic defensiu. Carta a un obrer socialdemòcrata* (23 de febrer del 1933).

► esquerrarevolucionaria.net

Jutges i botxins de la mà
El jutge Carretero i Errejón contra
Elisa Mouliá i el moviment feminista

València després de la DANA

Patiment, mentides i promeses incomplertes de l'Administració

Álex García
Esquerra Revolucionària
País Valencià

Més de dos mesos després de la DANA, la tornada a la normalitat està molt lluny de ser una realitat. Tot i que el treball abnegat de milers de voluntaris va desembarassar carrers iavingudes, les promeses de reconstrucció i ajudes de l'Estat brillen per la seva absència i els municipis afectats continuen semblant escenaris postapocalíptics. Això sí, els responsables de l'abandonament i la desídia criminal que van causar més de 220 morts i una destrucció incalculable, començant per Mazón, segueixen al seu lloc.

Dolor i destrucció per a la classe treballadora versus negocis milionaris per a empresaris i PP

Milers de persones segueixen sense sostre fix i incomptables garatges i baixos continuen inundats. Gairebé 100.000 vehicles polvoritzats, unit a un servei de transport públic ja col·lapsat abans del desastre, han provocat l'aïllament de la zona sud de la província. Molts serveis essencials s'han recuperat, però en condicions d'extrema precarietat. La reobertura dels centres de salut i estudi està sent un caos. A més, la presència permanent de fang, llot i aigües estancades genera problemes de salubritat i danys estructurals en edificis i habitatges.

Aquest horror és afrontat per la majoria sense quasi bé recursos econòmics. Sense possibilitat de treballar per generar ingressos, esperant ajudes insuficients que no arriben o ho fan a comptagotes. I això per als qui poden sol·licitar-les, una cosa impossible per a milers de migrants, llogaters sense contracte de lloguer, residents en habitatges sense assegurança... que no compten per a la Generalitat i el Govern central.

Ara és més evident que mai, si cap, que les promeses de reconstrucció i les imatges del desembarcament de policies i militars van ser una estudiada coreografia per ser televisada. Una burda estratègia de màrqueting per restaurar la imatge de l'Estat capitalista quan centenars de milers denunciàvem el seu abandonament i ens autoorganitzàvem a les zones afectades suplint la seva inacció.

Però no poden tancar la realitat, per molt que organitzin misses per les víctimes o paperots com l'escandalosa "visita nadalenca" dels reis a les zones reconstruïdes de Catarroja. El poble valencià ha sigut completament menyspreat i abandonat. Ens van arrabassar les nostres vides, van deixar morir les nostres famílies, amics i veïns i no oblidarem ni perdonarem els responsables. Els primers, Mazón i el seu Govern.

Quan sembla que no poden caure més baix, aquests voltors sempre troben un nou nivell d'indecència. Mentre ploren llàgrimes de cocodril han posat en marxa les seves xarxes de corrupció amb empresaris i contractistes per enriquir-se a costa dels milions d'euros destinats a la reconstrucció de les zones afectades, exprimint així la tragèdia que ells mateixos han generat.

El PP és un niu de corruptes i lladres, la seua branca valenciana destaca especialment: Gürtel, Brugal, Terra Mítica, Valmor, Imelsa, Rabassa o Emarsa són només alguns exemples. Ara, la primera beneficiada ha estat STV Gestión SL, antiga empresa del cap de Gabinet de Mazón, amb un contracte atorgat a dit per gairebé 300.000 euros. Una quantitat similar ha rebut Pavasal S.A., condemnada per finançament il·legal del PP. Amb gairebé 4 milions ha estat agraciada BECSA S.A., gestionada per un condemnat per la trama Gürtel. Aquestes lucratives

adjudicacions també beneficien Roberto Centeno, gendre de Juan Roig.

Com és possible que aquests criminals —que haurien d'estar entre reixes— continuïn fent negocis amb la reconstrucció? Per què el Govern de PSOE i Sumar no va actuar quan va poder fer-ho i segueix sense exigir la dimissió immediata de Mazón i els seus consellers? Per què els dirigents sindicals de CCOO i UGT es neguen a convocar vaga general per fer caure Mazón quan sobren els motius i força per fer-ho?

Vaga general perquè Mazón marxi i exigir un veritable pla de reconstrucció!

No tindre oposició política és el que està permetent que Mazón segueixi on està malgrat tot. L'estratègia del PSOE de donar suport al PP per a renovar el Govern valencià és encara pitjor que el silenci. La seva proposta és substituir Mazón i la seva comparsa per "un Govern tècnic" a elecció del PP. Un Govern del PP 2.0 que ja s'està posant en marxa amb l'entrada de militars en llocs clau.

La qüestió és que el Govern central no té una alternativa real al PP. Va plantejar el PSOE que els diners de la reconstrucció sortissin de l'expropiació de la riquesa de les grans empreses en lloc de la butxaca del poble a través d'ajudes? Que s'expropiïn els habitatges necessaris perquè puguin viure les famílies que s'han quedat sense un sostre? Que les ajudes es gestionin directament a través de les plataformes de damnificats? No.

Són conscients que posar aquestes qüestions damunt la taula generaria una crisi que els acabaria esquitxant. Encara que Mazón i el PP siguin els principals responsables de la tragèdia, no podem obviar la seva complicitat per la seva inacció.

L'autoorganització de les masses ha trencat amb aquest plantejament d'unitat nacional. La rebuda de la comitiva reial a Païports i les constants esbrincades i scratches a Mazón cada vegada que posa un peu al carrer són el millor exemple de com la ràbia i la consciència de classe ha fet un salt entre les masses.

Les històriques manifestacions del 9 i del 30 de novembre van fer tremolar no només Mazón i el seu Govern, sinó el conjunt del règim del 78. I una vegada més, l'estat d'ànim, la ràbia i la decisió de lluitar existent va cristal·litzar en una nova mobilització massiva el 29 de desembre exigint que els responsables paguin. Hi ha la força per fer un pas més endavant. Una convocatòria de vaga general al País Valencià, que tindria un seguiment massiu, és imprescindible per tombar el Govern de Mazón.

Hi ha exemples molt significatius de com de lluny està arribant l'autoorganització veïnal, com la Coordinadora Kolectivos Parke Alcosa, a Alfafar, una de les zones devastades. L'auxili de veïns i veïnes, l'arribada de subministraments i els serveis més bàsics ha depès gairebé en exclusiva del treball d'aquest col·lectiu en col·laboració directa amb milers de voluntaris que participem en aquestes tasques. També està sent un nucli important de direcció política a la zona, organitzant protestes, columnes per acudir a les mobilitzacions.

Cal estendre aquest tipus d'organismes per totes les zones afectades per coordinar l'ajut i la lluita. Hem de ser els veïns i veïnes els qui gestionem els recursos econòmics i de tot tipus per a la reconstrucció. I aquests no han de sortir de la butxaca dels treballadors, sinó dels capitalistes. Ja n'hi ha prou de fer-vos d'or amb la nostra misèria! Cal expropiar la seva riquesa i posar-la al servei de les necessitats socials per a una reconstrucció que reforci la sanitat, l'educació, el transport públics i tots els serveis necessaris.

DEMPEUS CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA

7M VAGA ESTUDIANTIL FEMINISTA

47 dones assassinades a mans de les seves parelles o exparelles a l'Estat Espanyol el 2024 i 9 menors víctimes de la violència vicària, la xifra més alta des del 2015. La violència masclista no cessa i la impunitat amb què actuen els agressors tampoc.

Les notícies són cada dia més esfeïdores. El cas de Gisèle Pelicot en la "democràtica" i "avançada" França dona bon exemple de la barbàrie masclista a la qual estem sotmeses. La justícia patriarcal mira cap a una altra banda quan ens maten, ens violen o ens obliguen a entregar els nostres fills a maltractadors, com Juana Rivas. Les denúncies s'arxiven, els serveis d'atenció a les víctimes es retallen, els albergs i centres per a víctimes es tanquen.

Mentrestant, l'extrema dreta ve per nosaltres. A tot el món, i aquí també amb el PP, Vox i les seves bandes feixistes. Aquests ultres misògins carreguen contra el feminisme combatiu, neguen que existeixi la violència de gènere, parlen de "denúncies falses" i ens col·loquen una diana a milions de dones perquè se'ns agredeixi amb impunitat.

Aquests matxirulos, que hem d'aguantar tots els dies també a les nostres aules, senten un odi visceral contra el feminisme perquè els hem deixat clar que s'ha acabat. Que no ho suportem més. Que cap agressió, humiliació o desigualtat quedarà en l'oblit i sense resposta. Que els temps en què les dones havíem de callar i obeir al pare, al marit i al patró s'han acabat. Que volem una vida lliure de violència i por. Que exigim respecte i igualtat.

Entre totes, treballadores, estudiants, pensionistes... hem aixecat un moviment molt poderós en defensa dels nostres drets. I hem pogut fer història pel tipus de feminisme que defensem. Un feminisme de combat, de classe i antifeixista, que lluita contra la xacra del masclisme vingui d'on vingui. Un feminisme que defensem milions, i que és molt diferent del postureig del govern PSOE-Sumar. És potser feminista blindar la justícia patriarcal i no fer res per acabar amb ella? O ignorar la necessitat d'una assignatura d'educació sexual? O permetre bretxes salarials, desigualtat, crisi de l'habitatge, continuar finançant el genocidi a Palestina i no fer res contra les bandes feixistes? No, és clar que no.

Per totes aquestes raons tornarem a demostrar que som moltes i que som fortes. El Sindicat d'Estudiants i Lliures i Combatives cridem a totes les i els estudiants a la Vaga Estudiantil Feminista el divendres 7 de març i a omplir els carrers amb manifestacions multitudinàries a les 12h d'aquest dia.

Les joves ens col·loquem en primera línia d'aquesta batalla en la qual ens juguem tant, preparant un 8M per a inundar de lila els carrers i places.

S'HA ACABAT! ENS VOLEM VIVES!

MANIFESTACIONS • 12h

BARCELONA: Pl. Universitat | TARRAGONA: Pl. Imperial Tàrraco
VALÈNCIA: Facultat de Geografia i Història | CASTELLÓ: Plaça Maria Agustina
ALACANT: Escales del Jorge Juan | ELX: Plaça de Baix | ALCOLÍ: Plaça d'Espanya

